

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ", ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ (*)

7

Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἔρημ γῆ, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει
Πρῶτα νὰ βασανίζεται κ' ὕστερα νὰ πεθαίνει,
Καλότυχος ποὺ τὴ ζωὴ λίγον καιρὸ γλεντήσει,
Μὰ πὺδ καλότυχῃ ἢ ψυχῇ ποὺ ἀγέννητὴ ἀπομένει.

8

Καὶ τὴν ἀλήθεια ὑπερβολὴ τὴν εἶπαν ὠϊμένα !
Φτωχὴ καρδιά ! μὴ χολοσκᾶς, λόγια εἶναι αὐτὰ χαμένα.
" Ἄσε στὴν τύχη τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ στὶς Μοῖρες,
" Ἀπ' τὸ Καλέμι ὅ,τι γραφτεῖ δὲ θὰ σβυστῇ γιὰ σένα.

9

Τριανταφυλλί 'ναι τὸ κρασί, ῥοδόνερο . . . θὲ νᾶναι !
Μέσ' τὸ κρυστάλλι καθαρὸ ρουμπίνι μπορεῖ . . . νᾶναι !
Καὶ μέσα στὸ νερὸ μπορεῖ ρευστὸ δαίμοντι . . . νᾶναι !
Μὰ καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τοῦ ἡλιοῦ πέπλοιοι . . . θᾶναι !

— *ρευστὸ νᾶναι διαμόνη*

10

Ἡ σημερινὴ τὴν αὐρινὴ δὲν τὴν ἐξουσιάζει,
Γι' αὐτὸ τί θᾶναι τὸ Αὔριο δὲν πρέπει νὰ σὲ νοιάζει.
Ἄκόμα καὶ τὰ τωρινὰ σᾶν ἔχῃς νοῦν, ἀψήφα
Γιατὶ ποῦ ξέρεις καὶ γιὰ σένα ἢ Μοῖρα τί ἐτοιμάζει.

καρμὰσι δὲ ἔχῃς

11

Τὴ στάμνα μου μὲ τὸ κρασί τὴ ράγιες, ὦ Θεέ μου !
Κ' εἶσι τὴ θύρα τῆς χαρᾶς μου σφάλισες, ὦ Θεέ μου !
Μὲ τὸ κρασί τὸ πάναγνο ποὺ χύθηκε στὸ χῶμα·
" Ἀς σκάσω μὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ : Ἐμέθυσες, ὦ Θεέ μου !

12

Πίνω κρασί κι' ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μου λένε :
« Μὴν πιῇς κρασί, γιατί' εἶναι ἐχθρὸς τῆς Πίστης μας, καυμένε ! »
Κ' εἶπα « τῶρα ποὺ τῶμαθα, μὰ τὸν Ἀλλάχ ! θὰ πίνω
Τὸ αἷμα Τουάπ' εὐλάβεια, κι' ἄς λέν ὅ,τι κι' ἂν θένε ».

13

Τί μεγάλῳψυχη, καλή, ποὺ ἤσουνα στὴν ἀρχή Γιατί ;
Μὲ τί ἡδονὲς μὲ πότισες μὲ πόσα χάϊδια σου Γιατί ;
Καὶ τώρα μόνο σκέπτεσαι πῶς νὰ μοῦ σκίξῃς τὴν καρδιά.
Τί σοῦκανα ; τί σοῦφταιξα ; Καὶ πάλι σ' ἀρωτῶ, Γιατί ;

14

" Ἀν τῆς Ἀλήθειας τὸν καρπὸ δὲ γεύτηκες ἔδω πέρα
Παραπατᾶς στὸ δρόμο σου καὶ στέκεις στὸν ἀγέρα.
Μὰ ὅποιον τῆς Γνώσης τὸ δεντρὶ τὸν ἔσκιασε, θὰ ξέρῃ
Τὸ Σήμερα πὼς εἶναι Χθὲς καὶ τὸ Αὔριο ἢ Πρώτῃ Μέρα.

εἰ

* Κοίταξε σελίδα 272 τοῦ Νουμᾶ.